MKHAS PA'I DGA STON

The feast for scholars

INTRODUCTION

This history was written by Pawo Tsuglag (dPa' bo gtsug lag phreng ba, 1504–1566). He was a reincarnate lama of the Karma Kagyu (Karma bka' brgyud) sect. The text was compiled between around 1545 and 1564. It presents a history of Buddhism in India and its diffusion in Tibet, along with a history of Tibet, itself, concentrating on the history of the Karma Kagyu. It includes a transcript of the inscription on the Samye (bSam yas) pillar.

Sources

dPa' bo gtsug lag phreng ba. 1985. *Dam pa'i chos kyi 'khor lo bsgyur ba rnams kyi byung ba gsal bar byed pa mkhas pa'i dga' ston*. Beijing: Mi rigs dpe skrun khang.

dPa' bo gtsug lag phreng bas brtsams. 1986. *Dam pa'i chos kyi 'khor lo bsgyur ba rnams kyi byung ba gsal bar byed pa mkhas pa'i dga' ston*. Beijing: Mi rigs dpe skrun khang.
[This is a re-print of the 1985 edition].
TBRC: W7499

dPa' bo gtsug lag phreng ba. 2002. *Chos 'byung mkhas pa'i dga' ston*. Sarnath and Varanasi: Wa nga badzra bidya dpe mdzod khang.

Mkhas pahi dgah ston by Dpah-bo-gtsug-lag 'phreng-ba. 1965. Lokesh Chandra (ed.) New Delhi: International Academy of Indian Culture. (Śatapiṭaka Series no. 9 (4))

Chos 'byung mkhas pa'i dga' ston: a detailed history of the development of Buddhism in India and Tibet by the Second Dpa'-bo of Gnas-nan, Gtsug-lag-'phreng-ba. 1980. Delhi: Delhi Karmapae Choday Gyalwae Sungrab Partun Khang.
TBRC: W28792
[This is reproduced from prints from the Lho brag blocks from Rumtek Monastery, with the same page setting as the 1965 version]

dPa' bo gtsug lag phreng ba. [2006] 2012. *Chos 'byung mkhas pa'i dga' ston*. Beijing: Mi rigs dpe skrun khang.
[This work was published in identical form in 2006 and 2012]

References

Dotson, Brandon. 2006. *Administration and Law in the Tibetan Empire: The Section on Law and State and its Old Tibetan Antecedents*. D.Phil. thesis, University of Oxford.

[https://eprints.soas.ac.uk/3358/1/DotsonDPhil.pdf]

Uray, Geza. 1972. The Narrative of the Legislation and Organization of the Mkhas pa'i dga' ston. A*cta Orientalia Academiae Scientiarum Hungaricae*, 26: 11–68.

OUTLINE

Section and chapter titles are found in the two-volume Beijing 1986 edition, as are the page numbers. The transliteration is based on the 1986 edition and the 1980 Delhi block print.

Section 1 How the doctrine was established generally in the world (*'Jig rten gyi khams spyir bstan pa*), p. 5.

Section 2 Concerning India (*rGya gar gyi skabs*), p. 29.

Section 3 Concerning Tibet (*Bod kyi skabs*), p. 101.

Section 4 Concerning Khotan, old China, Minyak, Hor, and recent China (*Li yul, rgya nag snga ma, mi nyag, hor, rgya nag phyi ma bcas kyi skabs*), p. 1381.

Section 5 The five types of knowledge (*Yul spyi dang shes bya'i gtso bo rig gnas lnga byung tshul*), p. 1431.

Section 3: Concerning Tibet

The titles of the sub-sections on the Tibetan royal chronicles below are suggested by the 2012 edition.

Chapter (1) How Avalokiteśvara became lord of Tibet (*Thugs rje chen pos bdag gir mdzad tshul*), p. 105.

Chapter (2) The Tibetan royal chronicles (*Bod kyi rgyal rabs*), p. 149.

Part 1) How people arrived in Tibet

Part 2) The twelve petty kingdoms

Part 3) The seven sky kings (*gnam gyi khri*)

Part 4) The two upper realms

Part 5) The six beautiful lands and the eight middle realms

Part 6) The five emperors (*btsan*) of the lower realms

Part 7) King Songtsen Gampo (Srong btsan sgam po)

Part 8) King Mangsong Mangtsen (Mang srong mang btsan)

Part 9) King Dusong Mangpoje ('Dus srong mang po rje)

Part 10) King Tri De Tsugten (Khri lDe gtsug btsan)

Part 11) King Tri Song Detsen (Khri Srong lde btsan)

Part 12) King Mune Tsenpo (Mu ne btsan po)

Part 13) King Tri De Songtsen (Khri lDe srong btsan)

Part 14) King Tri Tsug Detsen Ralpachan (Khri gTsug lde btsan ral pa can)

Part 15) Namdé Oshung (gNam lde ’od srung) and Tri De Yumten (Khri lDe yum brtan)

Part 16) Concerning Lhasa and Samye

Chapter (3) The appearance of monastic discipline (*’Dul ba’i chos kyi byung ba*), p. 465.

Chapter (4) The history of the translators and scholars (*Lo pan chos ’byung*), p. 509.

Chapter (5) The appearance of the Vajrayana Nyingma (*gSang rnying ma’i chos kyi byung ba*), p. 537.

Chapter (6) The appearance of the Kadampa (*bKa’ gdams kyi byung ba*), p. 655.

Chapter (7) The appearance of the Kagyu, in general (*bKa’ brgyud spyi’i chos kyi byung ba*), p. 739.

Chapter (8) The appearance of the Karma Kamtsang (*Karma kam tshang gi chos kyi byung ba*), p. 859.

Chapter (9) The history of the Drigung Kagyu (*’Bri gung bka’ brgyud kyi rnam thar*), p. 1337.

Chapter (10) The appearance of various religious lineages (*Chos brgyud sna tshogs pa’i chos kyi byung pa*), p. 1359.

EXTRACTS

Section 3, Chapter 2: The Tibetan royal chronicles

Part seven concerns the life and activities of Songtsen Gampo. The text describes how the king sends his minister, Tonmi Sambhota (Thon mi sam bho ta), to India in order to learn reading and writing, so as to be able to create the laws of the ten virtues (*dge bcu yi rgyal khrims ’cha’ ba la*), among other things. He encounters the brahmin Li byin and other scholars and creates the Tibetan alphabet. On his return, the king establishes his government and its ministers, allocating them with different tasks, and he himself goes into retreat to learn the script.

Later, his kingdom flourishes: from the east, from China and Minyak, come craftsmanship (*bzo*) and arithmetic (*rtsis*); from the south, from India (*dkar po’i rgya gar*), comes the sacred doctrine; from the west, from Sogpo and Nepal, come material wealth; and from the north, from Monglia and the Uighurs, come law (*khrims*). It is said that the king rules over half the world.

[p. 184]

།དེ་ལ་སོགས་པའི་བློན་པོ་བརྒྱས།
།བར་གྱི་ཁོད་སྙོམ་ཁྲིམས་གཉིས་སྐྱོང་།
།ཞེས་བཤད་དོ།

One hundred ministers in all, levelled differences (*bar gyi khod snyom*) and maintained the two laws (*khrims gnyis*), so it is said.

The king stays in his palace for four years to learn the script and the people become restless. He emerges and gathers the people and announces his intention to create laws. After explaining his absence, he declares:

[p. 184]

ད་ནི་ངས་རྒྱལ་ཁྲིམས་ཆེན་པོ་བཅའ་དགོས། སྔོན་ཡང་ཁྲིམས་མེད་པས་རྒྱལ་ཕྲན་རྣམས་སོ་སོར་འཁྱར་བ་ཡིན། ད་དུང་ཁྲིམས་མེད་ན་ཉེས་སྤྱོད་དར་ཞིང་ངའི་འབངས་རྣམས་སྡུག་བསྔལ་བར་འགྱུར་བས་ཁྲིམས་བཅའ་བར་བྱའོ་གསུངས་ནས་བཅས་སྐད། དཀའ་ཡི་ཁྲིམས་ཡིག་ཆེན་པོ་རྣམས་དྲུག་མཛད། །ཐོག་མར་བོད་ཡུལ་རུ་ཆེན་ལྔ་རུ་ཕྱེ། །ཡུལ་གྱི་དབང་རིས་རྣམ་པ་བཅོ་བརྒྱད་བཅད། །རྒོད་ཀྱི་སྟོང་སྡེ་དྲུག་བཅུ་རྩ་གཅིག་ཕྱེ། །གཡུང་གི་མི་སྡེ་ཁེང་དང་ཡང་ཁེང་འབྱེད། །ཞང་གསུམ་བློན་བཅས་དབུས་ཀྱི་འདུན་ས་འཛིན། །དཔའ་སྡེ་གསུམ་གྱིས་མཐའ་ཡི་སོ་ཁ་སྲུང་། །དེ་ལ་བོད་ཀྱི་ཁོས་དྲུག་ཞེས་སུ་གྲགས། །དེ་ཡང་ཁྲིམས་ཡིག་དྲུག་ནི། །ཁྲི་རྩེ་འབུམ་བཞེར་གྱི་ཁྲིམས། འབུམ་གསེར་ཐོག་ཤ་བ་ཅན་གྱི་ཁྲིམས། རྒྱལ་ཁམས་དཔེར་བླངས་ཀྱི་ཁྲིམས། མདོ་ལོན་ཞུ་བཅད་ཀྱི་ཁྲིམས། དབང་ཆེན་བཅད་ཀྱི་སྤྱི་ཁྲིམས། ཁབ་སོ་ནང་པའི་ཁྲིམས་ཏེ་དྲུག་གོ

"Now, I must make the great royal laws. Formerly, when there were no laws, there were scattered small polities. Now again, without law, evil conduct is spreading and it is causing my subjects to suffer, so I must make law".

He made the six great laws (*bka' yi khrims yig chen po*). First, he divided Tibet into five horns. He made eighteen divisions of territorial power. He divided [Tibet] into sixty-one military thousand-districts. He divided it into civilian districts of servants and servants' servants. The three maternal uncles, together with the ministers formed a central council. The three regiments of heroes protected the watchposts on the borders. These were known as the six Tibetan institutions. As regards the six laws, they were: the law of Khri rtse 'bum bzher, the law of 'Bum gser thog sha ba can, the law modelled on the kingdom, the law of mDo lon zhu bcad,[1] the general laws created by the governors (*dbang chen*), and the internal revenue law. These were the six.

[p. 185]

དང་པོ་ཁྲི་རྩེ་འབུམ་བཞེར་ནས་སྲིད་པ་དང་ཁོས་སྟོན་པ་ལས་རྒྱལ་པོས་བློན་པོ་རྣམས་སོ་སོར་བཀས་བསྒོས་ཏེ།

[1] This may mean, alternatively, the law concerning the summary of thes decision on what is received and given, that is, the arguments on both sides. It could, then, indicate, a law guiding judges' decision-making.

First, the king gave instructions to the different ministers according to the explanation of government and administration in Khri rtse ’Bum bzher’s [law].

This involves organising:
The four horns [p. 186]
The shares of power [pp. 186–87]
The ten *sde* [pp. 187–88]
The civilian districts [pp. 188–89]
The experts, herders, traders, servants, and kings [pp. 188–89]
The upper regiments of heroes [p. 189]
The middle regiments of heroes [p. 189]
The lower regiments of heroes [pp. 189–90]

The text continues with the seven officials:

[p. 190]
།གཞན་ཡང་དཔོན་བདུན་ལ་ཡུལ་དཔོན་གྱི་ལས་སུ་ཡུལ་ཆུང་ཁྲིམས་ཀྱིས་འཚོ། དམག་དཔོན་གྱི་ལས་སུ་དགྲ་འདུལ། ཆིབས་དཔོན་གྱིས་གཞིགས་པའི་བཤུལ་མཚོན། རྔན་དཔོན་གྱིས་འབྲུ་དང་གསེར་དངུལ་གྱི་གཉེར་བྱེད་པ་ལ་རྔན་བགྲང་བ་མང་བས་རྔན་དཔོན་དུ་ཐོགས། ཕྲུ་དཔོན་གྱིས་འབྲི་མཛོ་ཕྲུ་མའི་གཉེར་བྱེད། དྲང་དཔོན་གྱིས་ཞལ་ལྕེ་གཅོད་པས་དཔོན་བདུན་ནོ།

Then, as far as the seven officials (*dpon*) are concerned: the duty of the regional officials is to maintain the laws of the smaller regions (*yul chung khrims*); the duty of the army officials is to defeat the enemy; the horse officials define the highways; the official of the prices manages the grain, gold, and silver—since there are many prices to enumerate, he is known as the official of the prices (*rngan dpon*); the official of the herd (*phru dpon*) manages the herds of yak and *dzo*; the justice official (*drang dpon*) decides legal cases. These are the seven officials.

[p. 190]
།གཞན་ཡང་བཀའ་གྲོས་ཆེན་པོ་དྲུག་ཡིག་ཚངས་དྲུག་བཀའི་ཕྱག་རྒྱ་དྲུག་རྐྱེན་དྲུག་དཔའ་མཚན་དྲུག་སྟེ་དེ་རྣམས་ཀྱི་སྟེང་དུ་ཁྲིམས་ཡིག་དྲུག་པོ་བསྣན་པས་བོད་ཀྱི་ཁོས་སུམ་བཅུ་རྩ་དྲུག་ཅེས་བྱ་སྟེ།

Furthermore there were the six great principles (*bka’ gros*), the six insignia of rank (*yig tshangs*), the six official seals, the six attributes (*rkyen*), the six emblems of heroism, with the addition of the six legal codes. These were known as the thirty-six institutions of Tibet.

[p. 190]

རྗེའི་སྐུ་འཚོ་ཞིང་ཞོ་ཤ་སླར་དབུལ། རྒོད་ཀྱི་གཉའ་མནན་ཞིང་ཡང་ཁེང་གི་རྒྱབ་བརྟེན་ཁེང་རྒོད་དུ་མི་བཏང་ཞིང་མོ་བཙུན་བཀའ་ལ་མི་གདགས། སོ་མཚམས་སྲུང་ཞིང་འབངས་ཀྱི་ཚལ་ཞིང་རྟ་དཀྲུས་ཀྱིས་མི་བཅད། དགྲ་འདུལ་ཞིང་འབངས་བསྐྱང་། དགེ་བཅུ་སྲུབ་ཅིང་མི་དགེ་བ་བཅུ་སྤང་བ་རྣམས་བཀའ་གྲོས་ཆེན་པོ་དྲུག་གོ

Those who take care of the body of the lord will be given wages;[2] by controlling the soldiers, the servants' servants will be supported;[3] servants who have not been sent to be soldiers should not be attached to the words of noblewomen; by protecting the borders, the subjects' fields and gardens will not be trampled by horses; by suppressing the enemy, the subjects will be protected; by observing the ten virtues, the ten non-virtues will be rejected. These are the six great principles (*bka' gros chen po*).

[p. 190–91]

ཡིག་ཚངས་ནི་རབ་གསེར་གཡུ་གཉིས་འབྲིང་དངུལ་དང་ཕྲ་མེན་ཐ་མ་ཟངས་ཡིག་ལྕགས་ཡིག་སྟེ་དྲུག་པོ་རེ་རེ་ལ་ཆེ་ཆུང་གཉིས་སུ་ཕྱེ་བས་བཅུ་གཉིས་སོ། །དེ་ཡང་གུང་བློན་ཆེན་པོ་ལ་གཡུ་ཡིག་ཆེན་མོ་གནང་། གུང་བློན་འབྲིང་དང་ནང་བློན་ཆེན་པོ་ལ་གཡུ་ཡིག་ཆུང་ངུ་གུང་བློན་ཐ་ཆུང་དང་ནང་བློན་འབྲིང་བཀའ་ཡོ་གལ་འཆོས་པ་ཆེན་པོ་གསུམ་ལ་གསེར་ཡིག་ཆེན་པོ། ནང་བློན་ཐ་ཆུང་དང་བཀའ་བློན་འབྲིང་ལ་གསེར་ཡིག་ཆུང་ངུ། བཀའ་བློན་ཐ་ཆུང་ལ་ཕྲ་མེན་གྱི་ཡི་གེ་གནང་། གཞན་ཡང་ཆོས་གྲྭའི་སློབ་དཔོན་སྐུའི་ཐུགས་མཁན་སྟོད་སྨད་ཀྱི་དབང་བློན་རྣམས་ལ་དངུལ་གྱི་ཡི་གེ་ཆེན་པོ་བྱིན། སྐུ་འཚོ་བའི་བོན་པོ་གཟིགས་མལ་བརྩེགས་ཁབ་བྱང་ཐང་གི་ས་མཁན་མཐའི་སོ་ཁ་སྲུང་བ་དང་སྐུ་མཁར་གྱི་རྩེ་སྲུང་སོགས་ལ་དངུལ་ལ་ཡིག་ཆུང་བ། ཡབ་འབངས་ཚན་དྲུག་སོགས་ལ་འཁར་བའི་ཡི་གེ སྟོང་དཔོན་རུ་དཔོན་སོགས་ལ་ཟངས་ཡིག གཡུལ་དུ་དཔའ་བ་ལ་ལྕགས་ཡིག ཡང་ཐ་ཤིང་སྐྱ་ཆུ་རིས་ཀྱི་ཡི་གེ་ནི་འབངས་ཕལ་པ་རྣམས་ལ་གནང་སྐད།

As for the insignia of rank (*yig tshang*): the excellent are gold and turquoise; the middle are silver and gilt; the low are copper and iron, making six. Each is divided into two, an upper and lower, making twelve. Thus, the great 'high minister' (*gung blon chen po*) is given the large turquoise insignia; the middle 'high minister' and the great interior minister are given the small turquoise insignia; the lower 'high minister', the middle interior minister, and the great *bka' yo gal 'chos pa*,[4] all three are given the large gold insignia; the lower interior minister and the middle *bka' blon* are given the small gold insignia; the lower *bka' blon* is given the gilt insignia.

Further, scholar translators, the emperor's mantra specialists, governors, and ministers of the upper and lower regions[5] are given the large silver insignia. The Bon po who take care of the body of the lord, personal chamberlains, riders, guides to the northern plateau, border guards, those who protect district forts, and so forth, are given the small silver insignia. The six clans of paternal subjects, and so on, receive the bronze insignia. The heads of thousand-districts and horn officials receive bronze insignia. Heroes in battle receive iron insignia and, further, as for the wavy pale wood insignia, it is given to the common subjects.

[2] Reading *slar* as *blar* would mean 'superior wages'.
[3] See Dotson (2006: 291–94) for a discussion and alternative reading of this passage.
[4] Dotson (2006: 248–49) translates this as 'imperial justice'. The literal meaning is 'impartial executor of orders', but in the lDe'u chronicle the duties are described as those of a judge.
[5] This could possibly mean 'west and east'.

[p. 191]

ཕྱག་རྒྱ་དྲུག་ནི་བཀའ་བཏགས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་སྒྲོམ་བུ་ཁྲིམ་རྟགས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་རུ་མཚོན་ཡུལ་རྟགས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་སྐུ་མཁར་ཆོས་རྟགས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ལྷ་ཁང་དཔའ་རྟགས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་སྟག་སློག་མཛངས་རྟགས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཡིག་ཚངས་སུ་བཅད་དོ།

As regards the six seals (*phyag rgya*): the seal for official orders is a casket, the seal signifying a regional military government is a banner, the seal signifying a district (*yul*) is a royal fort, the seal signifying religion is a temple, the seal signifying heroes is a tiger skin, the seal signifying the learned is a text (*yig tshangs*). They are divided thus.

[p. 191]

རྐྱེན་དྲུག་ནི་དཔའ་བའི་རྐྱེན་དུ་གུང་དང་སྟག། སྡར་མའི་ཀྱེན་དུ་ཝ་ཞྭ། ཡ་རབས་ཀྱི་རྐྱེན་དུ་ལྷ་ཆོས། གཡུང་པོའི་རྐྱེན་དུ་ཐགས་དང་བོན། མཛངས་པའི་རྐྱེན་དུ་ཡིག་ཚངས། ངན་པའི་རྐྱེན་དུ་རྐུན་མའོ།

As regards the six attributes (*rkyen*):[6] the attributes of the hero are the leopard and the tiger; the attribute of the coward is the fox hat; the attribute of the nobility (*ya rabs*) is the divine religion (*lha chos*); the attributes of the lower classes are *thags*[7] and Bon; the attributes of the learned are texts (*yig tshangs*); the attributes of the wicked are (those of) thieves.

[p. 191]

དཔའ་མཚན་དྲུག་ནི་སྟག་སྟོད་སྟག་སྨད་གཉིས་ཟེར་ཆེན་ཟེར་ཆུང་༼ཟར་ཆེན་ཟར་ཆུང་༽་གཉིས་གམ་རས་སྟག་སློག་དང་དྲུག་གོ།

As for the six emblems of heroism, they are both the upper and lower tigers,[8] the large and small *zar*, the *gam ras* cloth and tiger skin coats, making six.

[p. 191]

།གཞན་ཡང་གུང་བློན་ཆེ་འབྲིང་ཆུང་གསུམ་ནང་བློན་གསུམ་བཀའ་ཡོ་གལ་འཆོས་པའི་མི་གསུམ་སྟེ་དགུ་པོ་ལ་བློན་པོ་ཆེ་དགུར་མཛད་དེ་གུང་བློན་གྱི་ལས་ཐབས་ཁྱོ་དང་འདྲ་བར་ཕྱི་རྒྱ་ཧྲབས་ཀྱིས་གཙོད་ནང་བློན་གྱིས་བུད་མེད་མཛངས་མ་ལྟར་ནང་གི་ཆོས་བྱེད། བཀའ་ཡོ་གལ་འཆོས་པས་ལེགས་ན་དགྲའི་བུས་ལེགས་ཀྱང་བྱ་དགའ་གསོལ་ཉེས་ན་རང་གི་བུས་ཉེས་ཀྱང་ཆད་པས་གཙོད་པའོ།

Further, the three—great, middle, and lower—'high ministers' (*gung blon*), the three interior ministers, the three great imperial justices, making nine, comprise the nine great ministers. The high minister, like a husband, manages the entirety of the external affairs; the interior minister, like a clever wife, manages internal affairs; the great imperial justice (*bka' yo gal 'chos* pa)

[6] Dotson (2006) translates this as 'qualities'.
[7] See Dotson (2006: 306) for discussion of this term.
[8] This could possibly mean using tiger skin for either upper or lower garments.

rewards the good, even if it is the son of an enemy, and he punishes the bad, even if it is his own son.

[p.191]

།དེ་རྣམས་ཁྲི་རྩེ་འབུམ་བཞེར་ཞེས་བྱ་བ།
།བཀའ་ཡི་ཁྲིམས་ཡིག་དྲུག་ལས་དང་པོ་ཡིན།
།བྲེ་སྲང་ཕུལ་ཁྱོར་ཞོ་ནམ་སེ་སྲན་སོགས།
།བཀའ་ལ་བཏགས་པ་ཁྲིམས་ཡིག་གཉིས་པ་སྟེ།
།འབུམ་གྱི་གསེར་ཐོག་ཤ་བ་ཅན་ཞེས་གྲགས།

This is what is known as the [law] of Khri rtse ’bum bzher,
The first of the six laws (*bka’ yi khrims yig*).
Bre, *srang*, *phul*, *khyor*, *zho*, *nam*, *se*, *sran*, and so on:
The order that delineated them is the second law (*khrims yig*),
Known as the [law] of ’Bum gyi gser thog sha ba can.

[p. 191–92]

།གསུམ་པ་རྒྱལ་ཁམས་དཔེར་བླངས་ཁྲིམས་ཞེས་པ།
།བྱ་བར་འོས་དང་མི་འོས་སྟོན་པ་སྟེ།
།དགྲ་བདུལ་རྒྱལ་ཁམས་བདེ་བར་མཛད།
།ནང་གི་ཆོས་མཛད་འབངས་འཁོར་སྐྱོང་།
།ཕྱི་མར་ཕན་ཕྱིར་དམ་ཆོས་བྱ།
།ཡ་རབས་རྒྱུ་རྐྱེན་ལྷ་ཆོས་ནི།
།སྡོད་མིན་ཁེང་པོ་ལ་མི་བཤད།
།གསང་སྔགས་ཇོགས་འཚང་རྒྱ་བའི་རྒྱུ།
།ནོར་དུ་མི་བཙོང་སྙིང་ལ་བཅང།
།ངན་པ་བསྐྱོད་ན་གཉི་ག་ཕུང་།
།དེ་བས་ཁེང་པོ་རྗེར་མི་དབྱུང་།
།དཔའ་ལ་སྟག་གིས་མ་བསྐྱོད་ན།
།དཔའ་ངར་བྱས་པའི་ཏུ་མ་མེད།
།མཛངས་ལ་ཡིག་ཚངས་མ་བསྐྱོད་ན།
།ཕྱིན་ཆད་མཛངས་ངན་ཤན་མི་ཕྱེད།
།ལེགས་ལ་བྱ་དགས་མ་བསྐྱོད་ན།
།སླན་ཆད་ལེགས་པ་སུ་ཡིས་བྱེད།

Thirdly, what is known as the law modelled on the kingdom
Demonstrates appropriate and inappropriate behaviour.
Subdue enemies and make the kingdom happy;
Tend to internal affairs and look after your retinue;

For your future life, practise the holy doctrine (*dam chos*).
Since the divine religion (*lha chos*) is a fundamental attribute of the nobility,
Do not expound it to servants, who are not (worthy) recipients;
Since secret mantras (*gsang sngags*) are the foundation of perfect enlightenment,
Do not sell them, like other possessions, but keep them in your heart;
If you praise the bad, you will both be ruined,
So do not set up servants as lords.
If you do not praise the brave with tiger (insignia),
Bravery will not be cultivated;
If the wise are not praised with texts (*yig tshangs*),
Later, the wise and the bad will not be differentiated;
If the good are not rewarded,
Then who will do good deeds?

[p. 192]

།སྡར་མ་ཝ་ཞུས་མ་དམད་ན།
།དཔའ་དང་སྡར་མ་ཤན་མི་ཕྱེད།
།ངན་ལ་ནན་ཏུར་མ་བྱས་ན།
།ནམ་ཡང་དྲན་ཤེས་རེམ་མི་འགྱུར།
།ཉེས་ལ་ཆད་པ་མ་བཅད་ན།
།ཕྱི་ནས་ཉེས་བྱེད་རྒྱུན་མི་ཆད།
།ལུས་སྐྱེད་ཕ་མ་མནར་བ་ན།
།འཕྲུལ་ཐུགས་གཉིས་ཀར་ལ་ཡོགས་སྡིག
།རང་གི་མཆན་གྱི་བུ་མནར་ན།
།ཕྱི་རོལ་དགྲས་ཀྱང་ཞེ་ཁ་འབྱེད།
།བཟའ་གྲོགས་མནར་ན་ཕྱི་ནང་གི
།ཚུས་དང་སོ་ནམ་ཡལ་བར་འཚོར།
།དེ་རྣམས་ལ་མཛད་པ་གསུམ་མི་མཛད་པ་གསུམ་བསྟོད་པ་གསུམ་དམད་པ་གསུམ་མི་མནར་བ་གསུམ་སྟེ་རྒྱལ་ཁྲིམས་བཅོ་ལྔར་གྲགས་ལ་གཡུལ་དུ་དཔའ་བ་ལ་དཔའ་མཚན་
སྟག་གིས་བསྟོད། སྡར་མ་ལ་ཝ་ཞུ་བཀོན་སྟེ་དམད་ ༼བསྐོན་ཏེ་སྨད༽ སྐད།

If cowards are not shamed with a fox hat,
Then heroes and cowards will not be differentiated;
If the bad are not scrutinized,
They will never endeavour to change their attitudes;
If sins are not punished,
People will continue to commit sins.
If you harm your father and mother, who gave you life,

There will be great pain and suffering in the present and future;

If you harm your own son,

Outside, your enemies will uncover your deeds and words;

If you harm your family members, remote or close,

Husbandry and agriculture will diminish.

These are the three deeds, the three non-deeds, the three praises, the three shames, and the three non-harms. They are the fifteen renowned royal laws (*rgyal khirms*) [which ensure that] those who are heroic in battle are rewarded with the six emblems of heroism and those who are cowardly are shamed by wearing fox hats. So it is said.

[p. 192]

མི་ཆོས་ཆེན་པོ་གཙང་མ་བཅུ་དྲུག་དང་། ཁྱད་པར་མི་དགེ་བཅུ་སྤོང་བཀའ་ཁྲིམས་མཛད། དེ་ཡང་སྲོག་མི་གཅོད་པའི་ཁྲིམས་གཤིན་སྟོང་དང་གསོན་སྟོང་། མ་བྱིན་པར་མི་ལེན་པའི་ཁྲིམས་དཀོན་མཆོག་གི་ནོར་བརྐུས་ན་བརྒྱ་འཇལ། རྒྱལ་པོའི་ནོར་ལ་བརྒྱད་ཅུ་འཇལ། འབངས་ཀྱི་ནོར་ལ་བརྒྱད་འཇལ་དུ་བཅས། ལོག་པར་མི་གཡེམ་པའི་ཁྲིམས་སྨད་འཇལ་དང་བྱི་ཆད། བརྫུན་སྤོང་བའི་ཁྲིམས་ལྷ་སྲུང་དཔང་དུ་བྱས་ནས་མནའ་སྤོབ་པ་༼སྐྱོལ་བ་༽། ཆང་ལ་ཚོད་ཟིན་པ་སྟེ་ཆོས་ཀྱི་གཏན་ཁྲིམས་ལྔ་ལ་དཔེ་བྱས་པ་ལྔའི་སྟེང་དུ་ཁེང་མི་ལོག་པ་དང་བང་སོ་མི་འབྲུ་བ་བསྣན་པས་ཁྲིམས་ཆེན་དྲུག་གམ་བདུན་དུ་ཡང་གྲགས་ཤིང་། སྤྱིར་མི་དགེ་བ་བཅུ་སྤོང་བའི་སྟེང་དུ་མ་ལ་མར་འཛིན་པ་ཕ་ལ་ཕར་འཛིན་པ་དགེ་སྦྱོང་དང་བྲམ་ཟེ་ལ་དགེ་སྦྱོང་དང་བྲམ་ཟེར་འཛིན་པ་རིགས་ཀྱི་རྒན་རབས་བཀུར་བ་བྱས་པ་དྲིན་དུ་གཟོ་བ་གཞན་ལ་ངན་གཡོ་སྤང་བ་སྟེ་མི་ཆོས་གཙང་མ་བཅུ་དྲུག་ཁྲིམས་སུ་བཅས།

As regards the sixteen pure rules of human conduct and, in particular, the rejection of the ten non-virtues and the pronouncement of the laws (*bka’ khrims*):

The law of not taking life [requires] blood money (*gshin stong*) and wound price (*gson stong*); the law of not taking that which has not been given requires—for stealing the property of the clergy—compensation of one hundred, for that of the king—compensation of eighty, and for that of the subjects—compensation of eight; the law of sexual misconduct requires compensation for adultery (*smad ’jal*) and punishment for rape (*byi chad*); the law against lying requires that you swear an oath taking the protector deity as a witness; [consumption of] *chang* should be measured. These were modelled on the five established religious laws (*chos kyi gtan khrims*). In addition to these five, the laws against servants revolting and people digging up royal tombs comprise the six or seven great renowned laws.

Generally, in addition to rejecting the ten non-virtues: regard your mother as your mother, your father as your father, religious ascetics and brahmins as such; respect elders, repay kindness, and do not be deceitful towards others. These make up the sixteen pure rules of human conduct.

[pp. 192–93]

གཞན་ཡང་།

དཀོན་མཆོག་སྐྱབས་བཟུང་དད་ཅིང་གུས་པས་མཆོད།
།ཕ་དང་མ་ལ་དྲིན་གཟོ་བཀུར་སྟི་བྱ།
།དྲིན་ཅན་ཡིད་མི་གཙོད་ཅིང་བཟང་ལན་འཇལ།
།མཐོན་པོ་རྣམས་ལ་མི་རྒོལ་སླུས་ན་ཉན།
།ལས་སྤྱོད་ཐམས་ཅད་ཡ་རབས་རྗེས་སུ་འབྲང་།
།ཆོས་དང་ཡི་གེར་བློ་འཇུག་དོན་ཤེས་བྱ།
།རྒྱུ་འབྲས་ཡིད་ཆེས་སྡིག་པའི་ལས་ལ་འཛེམ།
།གཞན་ལ་བསམ་ངན་མི་བྱ་ཕན་པ་གདགས།
།ཅི་བྱེད་རང་སེམས་དཔང་བཞག་དྲང་པོར་བྱ།
།ཟས་དང་ཆང་ལ་ཚོད་ཟིན་ཁྲེལ་འཛེམ་སྐྱེད།
།སྐྱིན་པ་བུ་ལོན་ལ་སོགས་དུས་སུ་གཞལ།
།བྲེ་དང་སྲང་ལ་སོགས་པར་གཡོ་ཟོལ་སྤང་།
།མ་བཅོལ་ལས་ལ་དོན་མེད་ཁ་གཏོགས་སྤང་།
།རང་ཚུགས་བཟུང་ནས་བརྗོད་ཁ་ལྗི་བར་བྱ།
།མནའ་དང་དམ་བཞག་སྲོག་ལྟར་གཅེས་པར་འཛིན།
།དེ་ལ་སོགས་པ་བཀའ་ཡི་དྲིལ་བསྒྲགས་ཏེ།
།ཡ་རབས་བཟང་པོའི་ལུགས་ཀྱི་བསྟན་བཅོས་དང་།
།ཕྱི་མར་ཕན་བདེའི་སོ་འཕང་དམ་པ་ལ།
།བོད་འབངས་ཐམས་ཅད་བཀོད་དེ་བདེ་ཞིང་སྐྱིད།

Furthermore,

Take refuge in the Three Jewels, and respect them with faith and devotion;

Show gratitude and respect to your father and mother;

Do not cut yourself off from your benefactors, but repay their kindness;

Do not quarrel with your superiors, but listen to what they say;

In all your activities, emulate the upper classes;

Concentrate on the doctrine and [its] texts so as to grasp their meaning;

Have faith in [the karmic law of] cause and effect and avoid sinful activities;

Do not think harmful thoughts of others, but determine to be of assistance;

In whatever you do, take your own mind as witness and always be honest;

Be measured in food and drink and act modestly;

Repay the interest on loans, and so forth, on time;

Do not cheat or be deceitful over *bre*, *srang*, and other [weights and measures];

Do not interfere in things that do not concern you;

Be self-reliant and controlled, and make your words weighty;

Hold fast to your oaths and vows, as if to your life.

These were the official proclamations.

With treatises on the excellent customs of the nobility (*ya rabs*)

And vows [to achieve] a prosperous and happy status in the next life,
All Tibetan subjects were established in pleasure and happiness.

[p. 193]

ཁྲིམས་ཡིག་གསུམ་ནི་བདེན་རྫུན་ཞལ་ལྕེ་སྟེ།
ཁ་དྲག་རྣམས་ལ་མ་སྐྱེངས་ཙམ་དུ་བཅད།
།གཉི་གས་ལན་ལ་དབྱུག་པ་ཅན་བཞིན་དང་།
།གཉི་ག་བདེན་ལ་རིགས་གཉིས་པ་ལྟར་བཅད།
།ཁ་དྲག་ཞན་གཉིས་རྩོད་ན་བདེན་རྫུན་བརྟགས་པའི་མཐར་ཁ་དྲག་པ་མ་སྐྱེངས་ཤིང་ཞན་པ་ཡི་མི་འཆད་(ཆད)་པར་གཅོད་པའི་མདོ་ལོན་ཞུ་ཆད་ཀྱི་ཁྲིམས་ཡིག

As for the third law (*khrims yig*),[9] when you make orders (*zhal lce*) concerning truth and falsehood:
Do not favour the powerful in your decisions,
But respond [appropriately] to both sides, as in the case of Daṇḍin,
And decide according to the truth for both of them.
If powerful and weak [people] are in dispute, when you have completed your investigation into the truth, do not favour the powerful and decide without disappointing (*yi chad*) the weak. This is the law of mDo lon zhu chad.[10]

[p. 193]

གཉི་གས་ལན་པ་ལ་བྲམ་ཟེ་དབྱུག་པ་ཅན་གྱིས་ཁྱིམ་བདག་གི་གླང་གཡར་ནས་གཏོད་དུ་ཕྱིན་པས་གླང་ཁྱིམ་བདག་གི་ར་བར་བཏང་སྟེ་ཅི་ཡང་མ་སྨྲས་པར་ལོག ཁྱིམ་བདག་གིས་གླང་བསྐྱལ་བྱུང་བ་མཐོང་ཡང་མ་བཏགས་པར་བཞག་པས་གླང་ཕྱུགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་ཐོན་ཏེ་སྟོར་བ་རྒྱལ་པོ་མི་ལུང་གདོང་ལ་ཞལ་ལྕེ་ཞུས་པས་བྲམ་ཟེས་གླང་བཏང་ཡོད་དོ་ཞེས་མ་སྨྲས་པས་ལྕེ་ཆོད། ཁྱིམ་བདག་གིས་མཐོང་ཡང་མ་བཏགས་པས་ལག་པ་ཐྲིགས་ཞེས་ཞལ་ལྕེ་བཅད་པ་ལ་དཔེ་བྱས་ནས་ཆད་པ་གཉིས་མཉམ་དུ་གཙོད་དབང་ཆེན་བཅད་ཀྱི་སྤྱི་ཁྲིམས།

As for the response to both (parties): the brahmin Daṇḍin had borrowed a householder's ox and when he went to return it he put it in the owner's enclosure without saying anything. The householder saw that the ox had been returned, but he did not tie it up, and the ox came out of the gate and went astray. They took it as a legal case to Me lung gdong. (He decided that) since the brahmin had not said, 'I have returned the ox', his tongue should be cut, and since the householder had seen [the ox] but had not tied it up, his hand should be cut off. Taking this legal decision as an example, decide in favour of both equally. This is the general law of the great governors (*dbang chen*).

[pp. 193–94]

[9] This should be the fourth law, according to the original list.
[10] This could mean the law concerning the making of orders in contentious cases: see p. 5, fn. 1, above.

གཉི་ག་བདེན་ན་ཁྱིམ་བདག་ཞིག་གི་བུ་སྐྱེས་མ་ཐག་ཆུར་ལྷུང་བ་ཉ་ཞིག་གིས་མིད་པ་རིའི་འོག་གི་གྲོང་ན་གནས་པའི་ཁྱིམ་བདག་གཞན་ཞིག་གི་གཡོག་གིས་ཉ་དེ་ཟིན་ནས་བཤས་པས་ཁྱེའུ་ཞིག་མ་ཤི་བར་བྱུང་བ་ཁྱིམ་བདག་དེས་བུར་གསོས་པ་ཁྱིམ་བདག་གོང་མས་ཐོས་ནས་རྩོད་དེ་རྒྱལ་པོ་ལ་ཞལ་ལྕེ་ཞུས་པས་གཉི་གས་ཁྱེའུ་རེ་མོས་སུ་གསོས་ལ་བུད་མེད་རེ་རེ་ལོང་། བུ་བྱུང་ན་ཁྱིམ་བདག་སོ་སོས་ཁྱེར་ཞིག་ཞེས་བྱུང་ནས་ཁྱེའུ་རིགས་གཉིས་པར་མིང་ཆགས། བུ་རེ་རེ་སོ་སོས་ཁྱེར་ཕྱིས་རབ་ཏུ་བྱུང་བས་དགེ་སློང་རིགས་གཉིས་པར་གྲགས་པ་དེ་ལ་དཔེ་བླངས་ནས་གཉིས་བདེན་དང་དགའ་གསུམ་དུ་གཅོད་པ་ཁབ་སོ་ནང་པའི་ཁྲིམས་ཡིག་ཏུ་གྲགས་སྐད།

In the case that both parties are right: the son of a householder, just after he had been born, fell into a river and was swallowed by a fish. The servant of another householder, who lived in a village lower down, caught and killed the fish, and the boy—still alive—emerged. The householder raised him as his son. The first householder heard about this and a dispute arose, so they petitioned the king. [He ordered that] the two of them should raise the child in turns and each should take a girl [as a wife for him]. If a boy was born and either household said 'take it', then the boy should take the name of the second family; if a boy taken by either household later became a monk, then he should be known as a monk of the second family. Taking this as an example, in the event of both parties being right, decide in a way that pleases all three. This is known as the internal legal code of the king's treasury.

[p. 194]

དེ་ལྟར་ཤར་རྩ་མི་ཤིང་མི་ལྗོ་ནས་ཀློ་དང་མོན་ནུབ་ནས་ཞང་ཞུང་དང་གྲུ་གུ་བྱང་ནས་ཧོར་དང་ཡུ་གུར་རྣམས་འབངས་སུ་འདུས། འཛམ་གླིང་གི་ཕྱེད་ལ་ཁ་ལོ་བསྒྱུར། དགེ་བཅུའི་ཁྲིམས་བཙན་བདེ་སྐྱིད་ལྷ་དང་མཉམ་པ་ཡིན་ནོ།

།དེ་ལྟར་འདི་ཕྱི་ཀུན་ཏུ་ཕན་པ་ཡི།

།བཟང་པོའི་བཙན་ཁྲིམས་གཉའ་ཤིང་དམ་པར་བསྒྲམས།

།རི་དྭགས་རྣམས་ནི་རྒྱལ་པོའི་དགོར་ནོར་མཛད།

།ར་ལུག་བེའུ་ལ་སོགས་རང་ཡིན་གཏོང་།

།ལ་ལ་བཙས་བརྩིགས་ཆུ་ཆེན་གྲུ་ཡིས་བཅད།

།རྗེ་ཡི་བཀའ་བཙན་འབངས་རྣམས་བདེ་ཞིང་སྐྱིད།

།རྒྱལ་པོའི་ཆབ་སྲིད་དབྱར་གྱི་མཚོ་ལྟར་འཕེལ།

ཕོ་དཔའ་ཧ་མགྱོགས་ལོངས་སྤྱོད་ལྷ་དང་མཉམ།

།བློ་གཏད་ཆོས་ལ་བྱས་པས་འདི་ཕྱིར་སྐྱིད།

།ཐམས་ཅད་ཕ་མར་ཤེས་པས་འཐབ་རྩོད་མེད།

།ཁྲི་གློག་དར་བས་མི་ཀུན་ཆོས་ལ་འཇུག

།སྡིག་པའི་གྲོགས་མེད་དགེ་བཅུའི་ནོར་བུ་རྙེད།

།སྤྲུལ་པའི་མཛད་པས་ཁྲལ་དང་ཁུ་ལག་མེད།

།ཆར་ཆུ་དུས་འབབ་རྩི་བཅུད་འབྲུ་ཚོགས་འཕེལ།

།སྔོན་ཤིང་ཐམས་ཅད་ཡལ་ག་ལོ་འདབ་རྒྱས།

།བྱ་རྣམས་བག་ཕེབས་སྙན་པའི་སྒྲ་དབྱངས་འབྱིན།

།བོད་ཡུལ་མི་རྣམས་བདེ་སྐྱིད་ལྷ་དང་མཚུངས།

Thus the men from the eastern grasslands and woodlands, the barbarians from *Klo* and *Mon* to the south, the Turks and those in Zhang Zhung from the west, the Mongols and Uighur from the

north, were gathered as subjects. Half the world was governed [by Srong btsan sgam po]. The strict laws of the ten virtues [caused] peace and happiness equal to that of the gods.

In this way, from that time on, the all-benefitting
Good imperial law, like a yoke, bound them in an excellent manner;
The wild animals became part of the king's possessions;
The goats, sheep, and calves were left alone;
Mountain shrines[11] were built on the passes and boats crossed the great rivers;
The firm orders of the lord generated contentment and happiness among the subjects;
The king's government expanded like a lake in the summer;
Men were brave, horses were fast, and material wealth was equal to that of the gods;
Putting their trust in the religion, from that day on people were happy;
Regarding everyone as their parents, the people engaged in no disputes;
Reading and writing flourished and all people entered into the religion;
Without resorting to sinful friends, they obtain the jewel of the ten virtues;
Because of the deeds of the reincarnation [Srong btsan sgam po] there were no taxes or corvée labour;
As a result of timely rainfall, the stocks of fruitful seeds increased;
The branches and leaves of all trees flourished;
The birds sang carefree and melodious songs;
The contentment and happiness of the people of Tibet was like that of the gods.

The text continues with a description of the happiness of Tibet and its people.

A few pages later, the text turns to the story of Songtsen Gampo's missions to Nepal and China to seek brides.

Songtsen Gampo sends his minister, Gar (mGar), to Nepal, to ask the king for his daughter's hand in marriage. The Nepalese king at first refuses, saying that he does not have marriage alliances with the Tibetans. However, he then asks whether Songtsen Gampo can establish Buddhism in Tibet. The Tibetan king sends a letter in reply:

[p. 203]

མཐའ་འཁོབ་བོད་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་སྲོང་བཙན་གྱིས་བལ་པོའི་རྒྱལ་པོ་ལ་བཀའ་བསྩལ་པ། ཁྱོད་ལྷོ་བལ་ན་ཆོས་ཡོད། ང་ལ་ཆོས་དང་མཆོད་གནས་མེད་དེ་དེ་ལ་དགའ་བས་ལྷ་གཅིག་སྤྲེར་ན་ངས་ཞིན་གཅིག་ལ་སྐུ་ལུས་ཀྱི་བཀོད་པ་ལྔ་སྟོང་སྤྲུལ་ནས་ལྷ་ཁང་བརྒྱ་རྩ་བརྒྱད་བརྩིགས་ཏེ་སྒོ་ཐམས་ཅད་བལ་པོའི་ཡུལ་དུ་བསྟན་ལ་བཞག་གིས་དེ་ངོ་མཚར་མི་ཆེའམ་བྱ་བ་བྱུང་། ཡང་བལ་རྗེ་ན་རེ་དགེ་བཅུའི་ཁྲིམས་འཆའ་ནུས་ན་བྱིན་གྱིས་དེ་དྲིས་ལ་ཤོག་ཟེར་བ་ལ་དངུལ་གྱི་སློམ་བུ་གཏད་པས། དེ་ལྟ་ན་སྐུ་ལུས་ཀྱི་བཀོད་པ་ལྔ་སྟོང་སྤྲུལ་ནས་

[11] Dotson (2006: 407–08) has 'toll posts' for *la brtsas*.

ཉིན་གཅིག་ལ་དགེ་བཅུའི་ཁྲིམས་འཆའ་ཡི། ཟེར་བ་བྱུང་བ་ཙུང་ཟད་སྐྲག་སྟེ་སྙིར་བར་སེམས་ཀྱིས་བསམས་ཀྱང་ད་དུང་སྙམ་པོའི་ཕྱིར། བོད་རྒྱལ་ཁ་ཚོ་ཆེ་བར་འདུག་སྟེ་ང་སངས་རྒྱས་འོད་སྲུང་ཚུན་ནས་ཐབ་དུ་བ་མ་ཆད་པའི་ལོངས་སྤྱོད་ཡོད་པ་ཡིན།

'The king of the barbarian Tibetans, Srong btsan sgam po, says to the king of Nepal, “You, in Nepal, to the south, have the doctrine (*chos*). I do not have either doctrine or religious practitioners. So if it pleases you to grant your daughter, then in one day I will create 5,000 bodily emanations and construct one hundred and eight temples, with all the doors facing towards Nepal, and there will be nothing more wonderful’.

Then the king of Nepal said, ‘Ask him if he has the power to establish laws of the ten virtues’, and he entrusted the paper with the question to a silver casket. The reply came, ‘In that case, after having created the 5,000 emanations, in one day I will establish the laws of the ten virtues.’ Being a little afraid, he thought, ‘In order to appear profound, the Tibetan king seems to be boasting. Since the time of the Buddha Kāśyapa, we have had the resources of unceasing smoke from our stoves’.

The Nepalese king then asks the minister about Tibet’s material wealth. He eventually agrees to give his daughter in marriage.

After the queens of China and Nepal arrive in Lhasa, they establish temples and the religion flourishes.

[p. 243]

།དེ་ལྟར་ཐུགས་དམ་ལྷ་ཁང་མཐར་ཕྱིན་ནས།
།དགེ་བཅུའི་རྒྱལ་ཁྲིམས་བརྩན་ཞིང་བརྟན་པའི་ཕྱིར།
།སྤྲུལ་པའི་ཁྲིམས་ར་དྭངས་ཤིང་འཇིགས་པ་བཅས།
།མི་དགེ་བཅུ་ལ་སྤྱོད་ཅིང་མི་ལྡོག་པ།
།དེ་དག་གཤེད་མ་འཇིགས་རུང་གིས་བཟུང་སྟེ།
།མགོ་དང་ཡན་ལག་ཉིང་ལག་གཅོད་ཅིང་བཏུབ།
།ལྕེ་དང་མིག་འབྲུ་ཁྲོ་ཆུས་པགས་པ་བསྲེལ།
།མགོ་དང་ཡན་ལག་མིག་སོགས་ཞུང་པོར་སྤྱངས།
།དེ་ལྟའི་ཁྲིམས་ར་མཐོང་བས་སྐྱི་གཡའ་བ།

So, when the temple for the tutelary deity was completed,
In order to make the laws of the ten virtues secure and stable,
They made a terrifying court of emanations.
In order to turn people away from practice of the ten non-virtues,
They created a suitably frightening executioner,
To cut off people’s heads and various limbs,
To pluck out their tongues and eyes, and to burn their skin with molten metal.

The heads, limbs, and eyes were piled up,
And when people saw this court they trembled with fear.

Then Tibet becomes a land in which the non-virtues are not practised.

[The following story about the novice monks from Khotan is introduced with a verse, which is omitted here.]

[p. 243–44]

།དེ་ཡང་ལི་ཡུལ་དུ་དགེ་ཚུལ་གཉིས་ཀྱིས་སྤྱན་རས་གཟིགས་བསྒྲུབས་པས་ནམ་མཁའ་ལ་འཕགས་པ་འཇམ་དཔལ་བྱོན་ཏེ་ཁྱེད་གཉིས་སྤྱན་རས་གཟིགས་ལྟ་བར་འདོད་ན་ད་ལྟ་བོད་ཀྱི་ཡུལ་ན་རྒྱལ་པོར་སྤྲུལ་ནས་བཞུགས་ཀྱི་དེར་སོང་ལ་ལྟོས་ཤིག་ཅེས་ལུང་བསྟན་ཏེ་མི་སྣང་བར་གྱུར། དེ་མ་ཐག་ཏུ་གསེག་ཤང་དང་ལྷུང་བཟེད་ཐོགས་ཏེ་བོད་དུ་འོངས། །ཐོག་མར་ཁྲ་འབྲུག་ཏུ་ཕྱིན་པས་ཆད་པ་གཅོད་པ་སྔ་མ་དང་ཐུག་སྟེ་མགོའི་ར་བ་དང་མིག་གི་ཕུང་པོ་སོགས་འདུག་པས་འདི་ལྟ་བུ་ཅི་ཡིན་སུས་བྱས་དྲིས་པས་རྒྱལ་པོས་ཁྲིམས་མཛད་པ་ཡིན་ཟེར་བས་མ་དད་སྟེ་འཕགས་པ་འཇམ་དཔལ་མ་ཡིན་བདུད་དུ་འདུག་པ་ཟེར་ནས་ལོག་སྟེ་མགོའི་ར་བ་ལ་དབུ་རར་མིང་ཆགས།

Then, in Li yul, there were two novices who were venerating sPyan ras gzigs. ’Phags pa ’jam dpal appeared to them and said, ‘If you two wish to see sPyan ras gzigs, he has manifested as a king and is now residing in Tibet. Go and seek him there’. Having delivered that prescription, he disappeared. Taking their staves and alms bowls, they immediately set off for Tibet. Firstly, arriving at Khra ’brug, they found the results of previous punishments—an enclosure of heads and piles of eyes. ‘What is this and who has done it?’ they asked. ‘A king who is said to execute this law cannot be trusted. He is not ’Phags pa ’jam dpal. He is a demon’, they said, and they turned away from the enclosure of heads, named dBu ra.

[p.244]

ཡང་ལྷ་ས་དང་ཉེ་བར་སླེབ་སྟེ་བོན་པོ་ཞར་བ་རྟ་ཞོན་པ་ཅིག་བྱུང་བ་ལ་ལི་ཡུལ་དུ་འགྲོ་བའི་ལམ་དྲིས་པས་ང་རྒྱལ་པོའི་ལྷ་ཁང་རྩིག་པའི་ཕོ་ཉ་ལ་རེངས་པར་ཡོད། སྟོན་མི་ཁོམ་ཟེར་ནས་སོང་། སྟོད་ལུང་མདའི་ཆུ་འགྲམ་ན་མི་རོ་མགོ་མེད་དང་མིག་མེད་སོགས་མང་དུ་འདུག ལྷ་སར་སླེབས་པས་ནུབ་ཕྱོགས་ཀྱི་ལྕགས་རིའི་ཁ་ན་ཆད་པ་གཅོད་པ་རྒྱུན་མི་འཆད་པར་མཐོང་བས་སྤྱན་རས་གཟིགས་ག་ལ་ཡིན་ཟེར་ནས་ཕྱིར་ལོག

Then, having arrived near to Lhasa, they encountered a blind Bon po horseman and asked him the way to Li yul. ‘I am the messenger for the builder of the king’s temples and I am in a hurry; I do not have time to show you’, he said and left. In sTod lung valley, on the banks of the mDa’ river, they found many corpses, without heads, without eyes, and so on. Arriving in Lhasa, beside the lCags ri hill, to the west, they saw people being executed by way of punishment. ‘How could this be sPyan ras gzigs?’ they said, and turned away.

[p. 244]

དན་འབག་གི་ཐང་ལ་སླེབས་ཚེ་རྒྱལ་པོས་མཁྱེན་ཏེ་བློན་པོ་ཅིག་ལ་རྟ་གྱུ་རུབ་ནག་པོ་བསྐྱོན་ནས་དན་འབག་གི་ཐང་ལ་མི་

དེད་རང་དང་ཆ་བྱད་མི་འདྲ་བ་སྐྲ་བྲེགས་པ་གོས་ངུར་སྨྲིག་གྲུ་བཞི་གྱོན་པ་གཉིས་འགྲོ་ཞིང་ཡོད་དེ་ཁྲིད་ལ་ཤོག་གསུངས་ཏེ་ སྤྱན་སྔར་ཁྲིད་ཕྱིན་པས་རྒྱལ་པོས་དེ་གཉིས་ཀྱི་ཞབས་ལ་ཕྱག་མཛད་དེ་ཁྱེད་གཉིས་གང་ནས་འདིར་ཅི་བྱེད་དུ་འོངས་གསུངས་པས་དེ་གཉིས་ན་རེ་བདག་ཅག་གཉིས་འཕགས་པ་འཇམ་དཔལ་གྱིས་ལུང་བསྟན་ནས་སྤྱན་རས་གཟིགས་བལྟར་མཆིས་པ་ལགས་ཏེ་ཟེར། འོ་ན་ཁྱེད་གཉིས་སྤྱན་རས་གཟིགས་བལྟ་བར་འདོད་དམ་གསུངས་པས་དེ་དང་འཚལ་དེ་ཟེར། དེར་ནུབ་ཕྱོགས་བྱེ་མའི་གླིང་ལ་ཁྲིད་དེ་ལ་ཐོད་ཕུད་ནས་ཨ་མི་དྷ་བྷའི་ཞལ་བསྟན་ཞལ་བཅུ་གཅིག་པ་དངོས་སུ་བསྟན་ཡང་ཟེར།

ཁྱེད་སྤྱན་རས་གཟིགས་སེམས་ཅན་འདི་ཙམ་གསོད་པ་ཅུག་ལགས་ཞུས་པས་བོད་མི་འདི་རྣམས་ཞི་བས་མི་འདུལ་བས་སྤྲུལ་པ་བྱས་པ་ཡིན་གསུངས་ཏེ་སེ་གོལ་བརྡབས་པས་ཁྲིམས་ར་དང་གཤེད་མ་སོགས་མི་སྣང་བར་གྱུར། དེ་གཉིས་ཡིད་ཆེས་ནས་གདམས་པ་ཞུས་པས།

When they reached the plain of Dan ’bag, the king came to know of them and said to one of his ministers: ‘Take the black horse to the plain of Dan ’bag. There are two men walking along there, with foreign clothes, shaved heads, saffron robes, and square-shaped garments. Bring them to me’. When they were led into his presence, he greeted them and said, ‘Where have you two come from and what are you doing here?’ The pair replied, ‘ ’Phags pa ’jam dpal gave instructions and we came to see sPyan ras gzigs’. ‘Well, do you wish to see sPyan ras gzigs?’ he asked, and they asked to do so. He led them to the west, to a sandy spot, and took off his head covering to display the face of Amitābha. It is said that he actually displayed the eleven faces. ‘If you are sPyan ras gzigs, how is it that you have killed so many people?’ they asked. ‘These Tibetan people cannot be pacified, so I have created these emanations’, he said. He snapped his fingers and the court and the executioner disappeared. The two had faith and asked for advice.

The king advises them to observe the ten virtues, to follow the three Buddhist trainings, to recite the mantra of compassion, to take refuge in the Three Jewels, and to practise compassionate altruism. He then magically transports them back to Khotan, where they become *arhats*. The king becomes famous in Khotan, as the emanation of Chenrezig (sPyan ras gzigs).

Section 3, Chapter 2, Part 11: King Tri Song Detsen

After creating Samye monastery, the king and his sons make promises and swear oaths and establish the divine doctrine. They establish lineages, upper classes, and virtuous people. Tri Detsugtsen (Khri lDe gtsug btsan) marries a Chinese princess. He holds power all the way to the ‘eastern sea’ and makes a great *’ja’ sa* (edict) for Tibet.

[p. 377–78]

དེའི་ཚེ་བློན་ཆེན་མགོས་རྒན་གྱི་སྲས་མགོས་ཁྲི་བཟང་ཡབ་ལྷག་གིས་སྔར་ཞལ་ཅེ་དང་གསོལ་ཐང་སྟོང་ཐང་ཁྲིགས་སུ་བཅད་པ་མེད་པ་ལ་ཁྲིགས་སུ་བཅད་ནས་བྱང་བུ་ཆ་དགུར་བཅོས་ཏེ། མི་སྟོང་སོགས་ཀྱི་ཞལ་ཅེའི་དུས་ཤགས་ཀྱི་མགོ་རྒྱངས་ལ་ཡིག་ཚངས་སྟོང་ཐང་བདེན་ཕྱུས་དང་བཅས་བྲིས་ཏེ་ལྷའི་གྲར་བསྒྲེང་པ་ (སྒྲིང་བ་) ལ་བྱང་ཟས་ཟེར། དེའི་ལན་གྱི་བྱང་བུ་ལ་སྤྲུལ་མགོ་ ཡང་ལོན་ལ་སྨིག་ནག་ཟེར་ཏེ་དེ་གསུམ་གསོལ་དང་སྟོང་གི་བྱང་བུའོ། །གཉེན་བྱེ་བྲལ་གྱི་ཞལ་ལྕེའི་དུས་གཉེན་སྡེབས་དང་དབྲ་སྡེབས་ཇི་ལྟར་བྱུང་བའི་མགོ་རྒྱངས་དང་བཅས་ཐོག་མར་བསྒྲེངས་པ་ལ་ཐེབ་བྱང་ཟེར། སྨོན་ཐོལ་དཀར་མིའི་ཞལ་ཅེའི་དུས་བསྒྲེངས་

པ་ལ་བྱང་བུ་མཆུ་སྨྱུང་ཟེར་ཏེ་སྤྱིར་བློ་ཡུས་ཀྱི་བྱང་བུ་ལྔའོ། །བློ་ཡུས་ཀྱི་ཤགས་དང་སྦྱར་ནས་དྲང་པོར་གཅོད་པ་ལ་ཟང་ཡག་ཟེར། ཡོན་པོར་གཅོད་པ་ལ་རྐེད་ཁྲ་ཟེར། བདེན་རྫུན་གྱི་ཁ་དམར་འདོགས་པ་ལ་བྱང་བུ་ཁ་དམར་ཟེར་ཏེ་ཞལ་ཅེའི་བྱང་བུ་གསུམ་མོ། །ཉེས་པའི་སྐྱོན་ཐམས་ཅད་བཟང་པོའི་རྒྱས་བཏབ་ནས་བྱང་བར་བྱེད་པ་ལ་རྒྱ་བྱང་ཟེར་ཏེ་སྤྱིར་རྒྱུག་པའི་བྱང་བུའོ།

At that time, mGos khri bzang yab lhag, the son of the prime minister, the elder mGos, put in order the former judicial rulings (*zhal ce*) and blood money and wound price [compensation for injury and death], which had not yet been put in order. He then created the [system] of nine pairs of wooden slips (*byang bu cha*).[12]

In the case of a legal case (*zhal ce*) concerning blood money, the case is initiated[13] by writing down the [plaintiff's] insignia of rank, the blood price (*stong thang*), and [statements of] truth, and [the slip] presenting it to the authorities is called the 'accusation slip' (*byang gzas*).[14] The slip with the reply is called the 'snake's head'. A further reply is called the 'black hole' (*smig nag*). These are the three slips for blood and wound compensation.

In a case about separating relatives, when a case is initiated concerning the way in which the mixing of relatives and the mixing of enemies happened, this is presented using what is called the *then* slip. In the case of oath-helpers (*dkar mi*) who expose falsehoods, the slip presenting this is called the swallow slip (*mchu smyung*). In general, these are the five parties' (*blo yus*)[15] slips.

Relating to the parties' claims (*blo yus kyi shags*), if they are adjudged to be truthful, this is called the 'good undefiled' (*zang yag*); If they are found to be false, that is called the striped middle (*rked khra*). The slip with attached instructions concerning truth and falsehood is called the 'instruction' (slip). These are the three slips for court orders (*zhal lce*).

A good seal is applied to all faults and defects, and the one that purifies them is called the 'seal' slip. It is the slip for general use.

[p. 378]

དེ་ཡང་དགུང་བློན་ཆེན་པོ་ནི་འགྲན་གྱི་ཟླ་མེད་དེ་བསད་ན་སྟོང་ཐང་ཁྲི་ཆིག་སྟོང་། དགུང་བློན་འབྲིང་པོ་དང་ནང་བློན་ཆེན་པོ་གཉིས་མཉམ་སྟེ་ཁྲི། དགུང་བློན་ཆུང་ངུ་ནང་བློན་འབྲིང་པོ་བཀའ་ཡོ་གལ་འཆོས་པ་ཆེན་པོ་གསུམ་མཉམ་སྟེ་དགུ་སྟོང་། ནང་བློན་ཐ་ཆུང་དང་བཀའ་ཡོ་གལ་འཆོས་པ་འབྲིང་མཉམ་སྟེ་བརྒྱད་སྟོང་། བཀའ་བློན་ཆུང་ངུ་ལ་བདུན་སྟོང་ངོ་།

Then, as for the great 'high minister', since he is peerless, if he is killed the blood price is eleven thousand; the middle 'high minister' and the great interior minister, for both it is ten thousand;

[12] This passage is quite obscure. For an extensive discussion and some different interpretations, see Dotson (2006: 211–12)

[13] *shags kyi mgo rgyangs*: Dotson (2006: 211) interprets this as indicating that these details relate to 'the one faced with the charge'.

[14] Dotson (2006: 212) corrects *zas* to *gzas*, as found in lDe'u, and suggests 'rebuke' slip.

[15] Dotson (2006: 211) suggests that these are 'complainants' slips' but they seem to relate to both parties. See also the lDe'u extracts, p. 5, fn. 3.

the lower ‘high minister’, the middle interior minister, and the great imperial justice, for all three it is nine thousand; the lower interior minister, and the middle imperial justice, for them it is eight thousand; for the lower minister, it is seven thousand.

The text continues by describing how one of the ministers arranges for livestock to be distributed equally among the people.

However, there comes a time in which the religion declines:

[p. 423]

དེ་ནས་བོད་འབངས་ཡོངས་ཀྱི་བསོད་ནམས་ནི།
།སྣུམ་ཟད་མར་མེ་ལྟ་བུར་ཡལ་ལ་ཐུག
།རྗེ་ཡི་མངའ་ཐང་དགུན་ཁའི་ཆུ་བཞིན་བྲི།
།རྒྱལ་ཁྲིམས་སོག་རུལ་ཐོན་ཐག་བཞིན་དུ་ཞིག
།ཆབ་སྲིད་ཕན་བདེ་ནམ་མཁའི་འཇའ་བཞིན་ཡལ།
།ནག་ཕྱོགས་སྤྱོད་པ་དཔྱིད་ཀྱི་རླུང་བཞིན་ལངས།
།བཟང་སྤྱོད་བསམ་པ་རྨི་ལམ་བཞིན་དུ་བརྗེད།

Then, as regards the Tibetan people,
All their merit faded away like the light of a lamp that has exhausted its oil;
The power of the nobility diminished, like a stream in the winter;
The king’s law perished, as if it were a rope of rotten straw;
The happiness and welfare of the kingdom vanished, as if it were a rainbow;
Evil deeds were whipped up, as if by the winds of spring;
And good intentions were forgotten, as if they were dreams.

Section 3, Chapter 8: The appearance of the Karma Kamtsang

The fifth Karmapa, Deshin Shegpa (De bzhin gshegs pa, 1384–1415), is invited to the Ming imperial court by the Emperor Yongle. Arriving in 1406 and staying until 1408, he has considerable religious interaction with the emperor, persuading him not to be too harsh on other Buddhist sects. At one meeting, the Karmapa sits to the left of the emperor, in the place of honour, with three monastic dignitaries to his left, the State Preceptor (*go’i shri*), a learned ritual master (*slob dpon*) and a great scholar.

[p. 1009]

བླ་མ་རྣམ་གསུམ་ལ་གོའི་ཤྲི་ཆེན་པོའི་ལས་ཀ་གསེར་གྱི་ཐམ་ཀ་ཤེལ་གྱི་ཐོ་ཤུ་གནང་། རྒྱ་བན་སྟོང་ཙམ་གྱིས་ཉེས་པ་བྱས་པའི་དོན་ལ་བཙོན་དུ་བཟུང་ནས་ཤི་བའི་ཉེན་འདུག་པ་ཞལ་ཏ་མཛད་དེ་སྲོག་བསྐྱབས། གཞན་ཡང་སྤྲ་ཧེང་དུ་རྒྱལ་ཁམས་ཆེན་པོར་ཡོད་པའི་ནག་ཅན་བཙོན་དུ་གང་ཡོད་ལ་ནན་ཆེར་ཞལ་ཏ་མཛད་པའི་དོན་དུ་སྤྲ་ཧེང་གསུམ་དུ་ཡངས་པའི་ལུང་ཤེས་བྱེད་བན་བོན་ཟེན་ཞིང་སོགས་ཆོས་ལུགས་སོ་སོ་ཐམས་ཅད་རང་རང་གི་ལུགས་ཚུལ་བཞིན་དུ་གྱིས་གནམ་མཆོད་འདི་ཐམས་ཅད་ལ་སུས་ཀྱང་བཙེར་

བ་མ་བྱེད། བྱས་ན་སོ་སོའི་རྒན་པས་ངེད་ལ་འཕྲུལ་དུ་གཏུགས་ཁྲིམས་ལུགས་ཇི་ལྟར་བྱེད་པ་ངེད་ཀྱིས་ཤེས་ཞེས་སོགས་བསྟན་པ་ཤེད་སྐྱེད་ཀྱི་ལུང་འཇའ་ས་རྒྱལ་ཁམས་ཐམས་ཅད་དུ་གནང་།

Then the three lamas were entrusted [by the emperor] with the work of the great *go'i shri* (State Preceptor), with a golden seal and a crystal document of authorization. About one thousand Chinese monks, who had committed crimes, had been put in prison and were in danger of dying. On the advice [of the Karmapa], they were rescued. On another occasion, he made forceful petitions on behalf of the criminals in prison in the great kingdom. On a third occasion, a widespread pronouncement was made known, that all the doctrinal traditions, such as Buddhists, Bonpos, and astrologers (*zin shing*), should each act according to their own traditions, and that none of their offering practices should harm anyone. When that was done, each headman said, 'I understand that I will enact whatever the law (*khrims lugs*) is, as soon as it arrives', and pronouncements and edicts (*lung 'ja' sa*) to enhance the teachings were distributed throughout the whole kingdom.

Later, the Karmapa establish large encampments, gar (*sgar*), for religious teachings, which grow to such an extent that they require their own internal regulations.

[p. 1092–93]

གདན་ས་ཁག་སོགས་བླ་མ་རྣམ་པ་གོའི་ཤྲི་རྣམ་པ། དཔོན་ཆེན། དཔོན་ཆུང་། དེ་འོག་རྣམས་ཁྲིམས་པ་ཁྲིམས་གཡོག་གཉིས་རྣམས་སྣར་པ་གྲལ་བ་དང་། དེ་འོག་རྣམས་བུ་ཚ་རབ་འབྱིང་ཐ་གསུམ། དེ་རྣམས་ཤོག་དུ་མར་བགོས་ནས་ཟླ་བ་གསུམ་རེ་ཙམ་གོའི་ཤྲི་རས་ཁྲིམས་དཔོན་བྱས་ནས་ཁྲིམས་པ་སུམ་བཅུ་ཙམ་རེ་སོས་ཀྱིས་བསྐོ། ཡོལ་སྒོ་གདོང་གི་པ་ཚད་དུ་ཞོགས་པ་ནས་འཚོག་ཁྲིམས་རར་གོས་ལྷན་པ་ཅན་ལྷམ་གྲུད་པ་ཟོག་པ་སོགས་མི་གྱོན། གཟན་རྐྱང་སོགས་མི་བྱེད།

Monastic divisions, lamas, and *go'i shri* (State Preceptors), great ministers, minor ministers, beneath them the legal officers, the legal assistants, and the military officials, and beneath them three levels of men—upper, middle, and lower—there were multiple divisions on paper. The *go'i shri ra* appointed a judge (*khrims dpon*) for about three months, out of about thirty legal officers, in turn.

Those who assemble outside the door-curtain of the court in the morning are not to wear patched clothing or worn-out shoes and they should not wear a single cotton shawl.

The passage continues by describing the rules for those who may enter the camp, the behaviour of visitors and petitioners, the conduct of discussions and debates, and the provision and safeguarding of food and drink.

In subsequent sections, the phrases *rgyal khrims* and *lugs gnyis* seem to be used to refer to government and administration in general (eg. pp. 1273–74), while *khrims* can also refer to

administrative rules concerning taxation, the army, and corvée labour (*khral dmag 'u lag khrims*) (p. 1422).